

SCARLETT ST. CLAIR

DOTEK CHAOSU

Přeložila Barbora Stolínová

COO
BOO

Dotek chaosu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Scarlett St. Clair

Dotek chaosu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DO TEK CHAOSU

SCARLETT
ST. CLAIR

Přeložila Barbora Stolínová

COO
BOO

Přeložila Barbora Stolínová

A TOUCH OF CHAOS

Copyright © 2024 by Scarlett St. Clair

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Barbora Stolínová, 2025

Cover design by Regina Wamba

Cover images © dottedyeti/Adobe Stock, Victor/Adobe Stock, kopikoo/Adobe Stock, kopikoo/Adobe Stock, nadezhda F/Shutterstock, Anna_blossom/Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-7498-991-9

ISBN e-knihy 978-80-267-4002-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4003-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-997-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Všechno dobré jednou skončí.

Trigger warning

Tato kniha obsahuje scény, ve kterých se zmiňuje sebevražda, a scény, které vyobrazují sexuální násilí, včetně nejednoznačného souhlasu s pohlavním stykem a sexuálního obtěžování.

Zmínky o sebevraždě jsou obsaženy konkrétně v kapitolách XXXII (Theseus) a XXXVII (Theseus).

Zmínky o sexuálním násilí jsou obsaženy konkrétně v kapitolách XXXII (Theseus) a XXXVII (Theseus).

Zmínka o nejednoznačném souhlasu s pohlavním stykem je obsažena konkrétně v kapitole XI (Theseus).

Nejedná se o detailní ani explicitní popis, přesto vás před čtením těchto pasáží předem varujeme, v zájmu svého duševního zdraví je případně můžete přeskočit.

Pokud vy či někdo, koho znáte, zvažujete sebevraždu,
zavolejte prosím na Linku bezpečí: 116 111

Stali jste se obětí sexuálního násilí?

Potřebujete podporu nebo pomoc?

Infolinka pro oběti sexuálního násilí proFem: 777 012 555

ČÁST I

„Neustane má paže, dokud vás nezhubí všechny.“

– HOMÉR, *ODYSSEIA*

KAPITOLA I – PERSEFONA

Persefoně zvonilo v uších a půda podsvětí se jí silně chvěla pod nohama.

Nemohla se vzpamatovat ze slov Hekaté.

To právě Theseus osvobodil Titány.

Theseus, syn Poseidonův, s nímž se Persefona setkala do té doby jen jednou a ještě letmo, dokázal obrátit její život naruby během pouhých několika hodin. Všechno to začalo únosem Sibylly a Harmonie a pak už to bylo jen horší a horší. Demeter a Zofie byly mrtvé, Přilba temnoty ztracená a Hádés nezvěstný.

Persefona nevěděla, jestli „nezvěstný“ je to správné označení, ale faktem zůstávalo, že ho neviděla od chvíle, kdy ho magií spoutala ve své kanceláři v Alexandrijské věži. Pořád měla před očima jeho výraz, když ji sledoval, jak odchází, ale neměla jinou možnost. Sám by ji odejít nikdy nenechal a ona přece nemohla dopustit, aby Hádés Theseovi

odepřel slíbenou laskavost a odsoudil se tak k věčnému trestu.

Ale něco se muselo stát, protože si pro ni Hádés doteď nepřišel a nebyl tu ani teď, ačkoli jeho říši hrozilo roztrhání na kusy.

Podsvětí se znovu otřásl a Persefona pohlédla na Hekaté stojící proti ní s temným výrazem v očích a ztrhaným obličejem.

„Musíme jít,“ řekla Hekaté.

„Jít?“ opakovala Persefona jako ozvěna.

„Musíme zastavit Titány,“ vysvětlila Hekaté. „Udělat, co bude v našich silách.“

Persefona na ni mlčky zírala. Bohyně čarodějnictví možná dokázala bojovat s nejstaršími bohy, ale Persefona se právě tak tak dokázala postavit své matce, jedné z olympských bohyň.

„Hekaté, nedokážu...“ zavrtila hlavou Persefona, ale Hekaté vzala její tváře do dlaní.

„Dokážeš,“ řekla a pronikla Persefoně očima přímo do duše. „Musíš.“

Nemáš na vybranou.

Persefona slyšela i to, co Hekaté nahlas nevyslovila, ale věděla, že má pravdu. Šlo o víc než jen o ochranu její vlastní říše.

Šlo o ochranu celého světa.

Persefona odsunula všechny obavy stranou a naplnilo ji divoké odhodlání dokázat, že si zaslouží korunu i titul, které jí byly svěřeny.

„Ach, má drahá,“ vzdychla Hekaté, spustila ruce a propletla své prsty s Persefoninými. „Nic přece dokazovat nemusíš.“

Po těchto slovech nechala Hekaté vytrysknout svou mocnou magii a teleportovala je na Asfodelová pole. Přestože

Persefona během bitvy s Olympany u Théb na vlastní oči viděla, jakou zkázu za sebou může magie zanechat, stejně si nedokázala tak úplně představit, co by mohli v její říši napáchat Titáni. Byl to zdrcující pohled.

Pohoří Tartaru se kdysi vzdouvalo a prudce klesalo jako vlny rozbouřeného moře. Navzdory svému účelu a hrůzám skrytým uvnitř bylo překrásné – jako tmavý a zubatý stín se tyčilo na potemnělém obzoru.

Ale teď bylo skoro srovnáno se zemí, jako kdyby ho zadupala do země noha nějakého obra. V obloze nad ním zela trhlina – rozšklebená díra vedoucí do světa tam nahoře.

Z podsvětí už stihlo něco utéct.

Země se zatřásla a z útrob Tartaru vystřelila obrovská ruka v explozi kamenů, které se rozletěly do dále. Pak se z vězení vynořila hlava Titána a vydala ohlušující řev. Byl to tak hlasitý a ničivý zvuk, že se okolní vrcholky hor rozpadly na kusy, jako kdyby byly křehké jako sklo.

Persefona si vzpomněla, co jí Hádes o Titánech vyprávěl. Nebyli mrtví, pouze uvěznění, a proto si zachovali veškerou svou moc.

„Iapetos,“ téměř zasyčela Hekaté. „Kronův bratr a bůh nesmrtelnosti.“ Pohledy obou bohyň se střetly. „Vezmu si ho na starost. Ty musíš uzavřít trhlinu v obloze.“

Persefona přikývla, ačkoli měla jen mlhavou představu o tom, co přesně po ní Hekaté chce. Ještě nikdy nepoužila magii, kterou získala sňatkem s bohem podsvětí.

Hekaté se teleportovala a zjevila se ve vzduchu u Iapetovy hlavy. Najednou byly na obloze tři Hekaté, v kruhu kolem boha nesmrtelnosti, a z jejich rukou vytryskly černé plameny, jejichž proudy směřovaly přímo na Titána. Ve chvíli,

kdy magie Hekaté zasáhla cíl, rozvířil okolní vzduch Iapetův vzteklý řev.

Zatímco se jeho pozornost upírala jinam, Persefona se soustředila na temnotu ve svém nitru. Přivolávala emoce, díky nimž dokázala seslat zkázu na podsvětí v ten den, kdy narazila v Lese beznaděje na Háda a Leuké. V paměti lovila vzpomínky na tu ochromující a zraňující chvíli. Ačkoli to, co tehdy viděla, nebyla skutečnost, emoce, které Persefonu při té vzpomínce zaplavily, skutečné byly. Bolest stála u zrodu síly tak mocné, že dosáhla až k samotným kořenům nadsvětí nad její hlavou. Ty pronikly potemnělou oblohou a jako proplétající se těla hadů uzavřely zející trhlinu nad Persefoninou hlavou.

Zaplavila ji úleva a hned se soustředila na Hekaté, stále bojující s Iapetem. Teď měla příležitost znovu lapit Titána a uvěznit ho pod horami, ale do Persefony najednou narazilo něco tvrdého a odhodilo ji to do vzduchu. Když dopadla na zem, odkutálela se na samý okraj Asfodelových polí, tam, kde se země začínala prudce svažovat do údolí.

Persefona se zhluboka vyčerpaně nadechla sevřenými plíci a zvedla se na všechny čtyři. Před ní stál netvor – nestvůra se třemi hlavami, lví, kozí a hadí.

Lví hlava zařvala Persefoně do tváře a její ohrnuté pysky odhalily ostré tesáky. Koza otevřela tlamu a vypustila do vzduchu žhnoucí závan jedovatého ohně. Had zaútočil rychlým pohybem, ale nebyl dost blízko, aby mohl do své oběti zatnout jedovaté zuby.

Byla to z Tartaru uprchlá chiméra, nesourodá směsice několika zvířat, z nichž každé samo o sobě představovalo nějaké nebezpečí.

„*A sakra.*“

Příšera se vrhla kupředu a Persefona se pozpátku plazila pryč. Zapomněla, jak blízko okraje údolí se nachází. Přepadla a začala se kutálet dolů po tvrdé travnaté zemi.

Podařilo se jí teleportovat se a přistát na zadek na louce na dně údolí. Nasupeně zírala na chiméru, která na ni seshora řvala, ale pak ji překvapilo další zvířecí zařvání, které se jí tentokrát ozvalo za zády. Persefona se otočila a zjistila, že nad ní stojí ještě jedna chiméra. Další dvě se blížily ze stran a postavily se po bocích té první.

Persefona se sunula dozadu a nad hlavou jí přelétl stín. První chiméra skočila z okraje útesu a připojila se ke smečce v údolí, kde ta pomalu uzavírala Persefoně jakékoli zbytky ústupové cesty.

„Proč je vás tu tolik?“ zamumlala znechuceně Persefona, očima přejížděla z jedné nestvůry na druhou a vymýšlela nejlepší taktiku.

Najednou do kozí hlavy trčící ze zad jedné z chimér narážilo velké granátové jablko. Chiméra otočila hlavu na stranu a se vzteklým zamečením vydechla proud ohně, který zapálil chiméru stojící vedle. Chiméra vydala hrůzostrašný skřek a svezla se k zemi. Začala se převalovat v husté trávě, ale to plameny snad jen víc rozdmýchalo.

Na netvory začala hustě dopadat další granátová jablka. Chiméry se otočily směrem k novým útočníkům a Persefona zjistila, že se jedná o velký dav duší. První řadu tvořily ženy a starší duše s košíky ovoce v rukou. Byla mezi nimi i Yuri a Persefonu při pohledu lid podsvětí zalila vlna pýchy, která se ale rychle změnila ve zděšení, když se chiméry vydaly směrem k nim.

Persefona neměla tušení, co reálně mrtvým v podsvětí hrozí, ale nechtěla to ani zjišťovat.

Najednou ale uviděla, že se do popředí prodrala druhá řada duší – ozbrojení muži a ženy. Vedl je Ian, který křičel rozkazy, zatímco se chiméry blížily.

„Mířte na krky!“ nařizoval. „Jejich hrdla jsou plná ohně, roztaví se v nich vaše zbraně a udusí je k smrti.“

Zatímco se tři chiméry soustředily na duše, jedna se otočila k Persefoně. Lví hlava vycenila zuby, oči kozy zrudly ohnivou září. Had se napřímil do útočné pozice. Persefona couvala a netvor se krok za krokem s ladností dravce blížil k ní. Těsně před tím, než se na ni vrhl, a když všechny tři hlavy rozevřely čelisti dokořán, se Persefona teleportovala. Měla v plánu povolát magii a uvěznit obludu v pichlavém trní, ale jakmile se objevila za chimérou, narazilo do nestvůry nějaké jiné obrovité stvoření. Chvilku trvalo, než si Persefona uvědomila, kdo vlastně zaútočil – byl to tříhlavý pes.

A nebyl to jen tak ledajaký tříhlavý pes – byli to Kerberos, Týfón a Orthros.

Persefona je ještě nikdy neviděla v jednom těle, ale Hádes už se o tom jednou zmínil. „*Kerberos není zvíře*,“ řekl, „*je to netvor*.“

Kerberos někdy existoval ve formě jednoho psa, někdy tří, ale každopádně se zdálo, že teď nabyl trojnásobné velikosti, jak se nad ní tyčil a vyhazoval chiméru do vzduchu. Dopadla na zem o kus dál a už se nepohnula.

Kerberos se otočil a při pohledu na Persefonu zavrtěl celým velkým tělem.

„Kerbere–“

Persefona to ani nestačila doříct a její pozornost upoutalo hlasité prasknutí, které se ozvalo od hornatého obzoru, kde Hekaté stále bojovala s Iapetem. Titánovi se nějak podařilo obrovským rukama proklouznout mezi mocné kořeny, které Persefona použila k zacelení oblohy, a jedním rychlým škubnutím je roztrhnout. Ozvalo se několik vyděšených výkřiků z řad duší na louce, protože se do podsvětí začaly sypat kusy rozlámaného dřeva.

Pod dopadajícími kořeny se pohoří propadlo zase o trochu víc. Hned nato se ozvalo pronikavé a vzteklé zakvílení a z bortících se hlubin Tartaru se vynořilo sedm hadích hlav. Persefoně při tom pohledu ztuhla krev v žilách, protože rozpoznala bachraté tělo Hydry.

„Do háje!“

Jestli dosud měla nad situací jen minimální kontrolu, tak právě ztratila úplně všechnu.

„Zdá se, že ses dostala do takové menší šlamastyky, Sefy.“

Persefona pohlédla vlevo, kde se v celé své zlaté slávě právě zjevil Hermes, stále oblečený do zlatého brnění, ve kterém se po jejím boku postavil Olympanům. Během boje se jí ztratil, ale byl jeden z prvních, kdo ji podpořil proti Diovi – on a Apollon.

Persefonu upoutala známá zemitá vůně vavřínu, a když se znovu otočila, spatřila po pravé ruce boha hudby. Vypadal lhostejně, klidně a mírně se na ni usmíval.

„Čau, Sef,“ pozdravil.

„Čau, Apollone,“ oplatila mu rovněž úsměvem.

„No to je vrchol,“ ohradil se Hermes, „a mě nikdo nepřivítá.“

„Nazdar, Herme,“ otočila se zpátky k němu Persefona.

Hermes si odfrkl. „Když si o to musím říkat, už to nechci.“

Persefona se naráz rozesmála a rozplakala, jak ji zalila vděčnost za to, že přišli.

„Nebřeč, Sefy,“ řekl Hermes. „To byl jen vtip.“

„Nebřečí kvůli tvému stupidnímu vtipu,“ utrl se na něj Apollon.

„Ne? Co si myslíš, že ji znáš líp než já?“

„Má pravdu, Herme,“ řekla Persefona a rychle si osušila oči. „Jsem prostě... vážně ráda, že tu oba jste.“

Hermův výraz zněžněl, ale jejich pozornost se brzy znovu upřela k Tartaru, kde Hydra vydala hlasitý skřek a vrhla se ze svého bidýlka na jednom z vrcholků hory do Lesa beznaděje. Pod vahou jejího ohromného těla se lámaly stromy, jako by to byly pouhé větývky. Hlavy nestvůry létaly ze strany na stranu a chrlily kolem sebe jed. Ten dopadal jako smrtící déšť všude kolem a pod jeho dotekem vše černalo a rozpadalo se na troud, včetně chiméry, jejíž příšerné kvílení se rozlehlo kolem, zatímco ji jed rozežíral k smrti.

V ten moment se podařilo Iapetovi vylézt z hory ven o další kousek, takže už koukala celá jeho hlava až po široká ramena. Měl úzký obličej, propadlé a vzteklé oči lesknoucí se vnitřním ohněm. Vypadal zlomyslně a krutě, a ačkoli by Persefona od Titána, který strávil celá staletí v zajetí, nic jiného ani nečekala, vidět zběsilou sílu jeho hněvu na vlastní oči byla kapitola sama o sobě.

Persefona cítila, jak se kolem ní zvedá Hekatina starobylá magie a čerpá energii ze všech koutů podsvětí. Na rukou i vzadu na krku jí vyskočila husí kůže a v ústech jí najednou vyschlo. Pak Hekaté svou moc vypustila v jednom velkém

poryvu. Iapetos se pod její vahou zhroutil a hlavou narazil do hor, ale Persefona věděla, že to ještě není jeho konec.

„Musíme je dostat zpět do Tartaru,“ zvolala Persefona.

„Postaráme se o to,“ řekl Hermes. „Tobě by měla dělat starosti spíš ta mega díra v obloze.“

Asi vycítili její nejistotu, protože Apollon řekl: „To zvládneš, Sef. Jsi královna podsvětí.“

„Ta pravá a jediná,“ přikývl Hermes. A pak dodal: „Tedy o žádné jiné aspoň nevím.“

Persefona a Apollon na něj nevěřičně zírali.

„To byl jen *vtíp*,“ zakvílel Hermes.

Apollon si povzdechl a popošel o pár kroků dopředu. V ruce se mu zhmotnil luk, na zádech pak toulec. „Jdeme, Herme.“

Bůh lsti udělal jeden krok a pak se otočil zpět k Persefoně: „Jestli ti to pomůže,“ řekl, „tak žádná jiná není.“

Věděla, co tím chce říct. Nikdo jiný kromě ní nedokáže znovu uvěznit Titány nebo polapit netvory a uvrhnout je do Tartaru. Nikdo jiný nedokáže spravit díru v nebi.

Takovou mocí vládli jen král a královna podsvětí.

Bylo to tedy na Hádovi nebo na ní. A Hádes tu nebyl.

Z jeho nepřítomnosti se Persefoně svíralo srdce, ale věděla, že teď není čas se zamýšlet nad tím, co se mu přihodilo. Nejdřív musela vyřešit aktuální problém, a čím dřív se jí podaří eliminovat hrozbu před sebou, tím dřív svého muže najde.

Hermes roztáhl křídla, vznesl se do vzduchu a pak vyrazil jako blesk napříč podsvětím směrem k Hydře. Apollon mu byl v patách.

Persefona se teleportovala na okraj Asfodelových polí. Tam se zastavila a chvíli pozorovala chaos vládnoucí kolem.

V minulosti už o sobě častokrát zjistila, jak omylná někdy dokáže být, ale nikdy dřív si vlastní nedostatky neuvědomovala tak silně jako právě teď. Z pohoří Tartaru zbývaly jen trosky, krása Hádovy magie byla pošpiněna pruhy spálené kouřící země zasažené jedem Hydry, vzduch čpěl spáleným masem, a k tomu všemu ještě duše stále bojovaly s chimérami. Hermes proti Hydře tasil svůj zlatý meč a Apollon vysílal paprsky oslňujícího světla a vypaloval vzniklé rány, aby hlavy nemohly znovu vyrůst. Iapetos stále otřásal podsvětím a vzpouzel se sevření Hekatiny magie.

Persefona se nadechla a zavřela oči. Jakmile to udělala, svět kolem utichl. Nenechala k sobě proniknout nic kromě vzteku, bolesti a strachu. Zvonilo jí z nich v uších a bušilo z nich srdce a ona je využila, aby mohla čerpat magii z temnějších míst. Z míst, kde se schovávalo utrpení, hněv i ztráta víry, že je na světě víc dobra než zla.

„Jsi má žena a má královna.“

V mysli se jí rozlehl Hádův hlas. Persefonu z něj zamrazilo v zádech a zahřálo u srdce. Jeho zvuk naháněl slzy do očí a svíral na hrudi tak silně, že se skoro nemohla nadechnout.

„Ty jsi všechno dobro, které v sobě mám,“ řekl. „A já jsem všechno zlo, které v sobě máš ty.“

Namáhavě polkla hromadící se slzy. Kdysi dávno by se podobnému tvrzení bránila, ale teď už věděla, že kdo vyvolává v druhých strach, má velkou moc.

A Persefona chtěla, aby se jí báli.

„Kde jsi?“ zeptala se a zoufale doufala, že se zjeví po jejím boku, kam patří, ale čím déle se nikdo neobjevoval, tím temnější energie ji prostupovala.

„Čekám, abych tě provedl temnotou, jakmile mě dostaneš na světlo.“

Persefoně bylo u srdce tak strašně těžko, že cítila jeho váhu uprostřed hrudi.

„Potřebuju tě,“ zašeptala.

„Máš mě,“ řekl. „*Neexistuje místo, kde bys ty končila nebo já začínal. Použij mě, má drahá, stejně jako mě používáš k potěšení těla. V bolesti spočívá síla.*“

A bolesti přece měla dost.

Překypovala bolestí, hlubokým zármutkem, který už pro ni byl tak přirozený, že na něm skoro neviděla nic neobyčejného. Ani si nepamatovala, kým vlastně byla předtím, než si zármutek vyhloubil v jejím srdci stálé duté místo.

„*Má smrt tě učinila silnější,*“ řekla Lexa.

Persefona pevně stiskla víčka, ve snaze neslyšet krutá slova své nejlepší kamarádky, ačkoli věděla, že jsou pravdivá. Bylo zvláštní, jak dokázal život obdařit člověka silou tváří v tvář ztrátě, a ještě zvláštnější, že ten, kdo by tu sílu dokázal nejvíce ocenit, ji nikdy na vlastní oči nespatří.

„*Znám tvou pravdu,*“ řekla Lexa. „*Nepotřebuju to vidět na vlastní oči.*“

V tu chvíli Persefonou projel pocit tak hluboké bolesti, že ji nedokázala udržet uvnitř, a když otevřela víčka, všechno viděla ostře díky záři, která jí planula z očí. Moc trpělivě čekala, poslušná Persefoniny vůle, jako plamen stravující její tělo. Na okamžik se všechno zastavilo a Persefona cítila Hádovu přítomnost tak živě, jako kdyby k ní právě zezadu přistoupil a majetnický objal kolem pasu.

„*Rozdmýchej ten oheň,*“ přikázal Hádes, a jak Persefonu na uchu polechtal jeho hřejivý dech, vykřikla.

Její bolest se změnila ve skutečnou živoucí věc a kolem se začala zvedat moc. Zaplavila podsvětí, zastínila oblohu. Persefoně z dlaní vylétly stíny, které se za letu proměnily v kopí a nabodly jak chiméry, tak Hydru. Vzduch kolem naplnila kakofonie pronikavých skřeků a kvílení bolesti, a to Persefoně jen dodávalo sílu. Čerpala ještě hlouběji, až se sama země roztrásla a najednou se pod Hydrou i pohořím Tartaru proměnila v tmavou tekutinu. Z ní vytryskly tlusté jazyky, omotaly se kolem velkých nohou Hydry s pařáty a toho, co zbývalo z jejích hlav, a stahovaly nestvůru do hlubiny, dál a dál, dokud její řev najednou neutichl.

Persefonina magie se v temných vlnách přehnala i přes Iapeta, kde jí pomohla Hekaté, když svou mocí stáhla Titána zpět do jeho cely pod horami, ačkoli se jí vzpíral a nataženýma rukama se snažil dosáhnout na stále rozervanou oblohu. Temnota vyvolaná Persefonou stoupala a stoupala, zastínila Iapetovy vlasy, oslepila jej, ucpala mu otevřená ústa. Vztekla kvílel tak dlouho, dokud neměl hrdlo plné temnoty a nemohl vydat ani hlásku, a když ho měla magie pod kontrolou, nabyla pevného skupenství a proti temnému obzoru znovu zazářily jako obsidiánové hvězdy vrcholky Tartaru.

Z nejvyššího vrcholu, tvořeného špičkami prstů Iapetovy ruky, nyní zapečetěné v tvrdém kameni, se dál zdvihala Persefonina magie a začala spravovat oblohu nad sebou. Když byla trhлина zacelená, Persefona spustila ruce a magie se navinula zpět k ní a projela celým jejím tělem. Zachvěla se, ale udržela se na nohou. Na obličejí ucítila něco vlhkého, a když se dotkla úst, zjistila, že krvácí.

Zamračila se.

„Sefy, byla jsi úžasná!“ řekl Hermes, který se před ní právě objevil. Popadl ji a pevně objal. Sice se jí přitom jeho brnění bolestivě zarývalo do kůže, ale stejně byla za to objetí vděčná.

Když ji položil zpět na zem, už před ní stáli Apollon, Hekaté i Kerberos, stále ve své trojhlavé nestvůrné podobě. Ten poslední udělal pár kroků k ní a jemně ji strčil čumákem do ruky. Z trojice čelistí odkapávaly sliny a krev.

Persefoně to nikterak nevadilo a stejně každou hlavu zvlášť pohládila.

„Šikovní,“ řekla. „Moc šikovní jste.“

Na louce pod nimi se ozýval jásot duší. Kdykoli jindy by Persefonu jejich radost těšila, ale teď v ní probouzela spíš obavy.

Vydrží její magie? Dokáže je udržet v bezpečí?

Persefona se zahleděla na horizont a na zvláštní věž, která nyní spojovala pohoří Tartaru s oblohou. Neměla tušení, jak ji vytvořila, ale zato věděla, čím přesně rozdmýchala oheň své magie. Všechny ty emoce stále ještě doznívaly uvnitř jejího těla.

„Líbí se mi to,“ prohlásil Hermes. „Je to umělecké dílo. Pojmenoval bych to... *Iapetova zhoubu*.“

Persefona si pomyslela, že to spíš vypadá jako jizva nebo kletba Hádova království, ale možná to Hádes dokáže napravit, až se vrátí domů.

Ucítila, jak se jí svírá hrdlo a najednou nemohla polknout. Otočila se k ostatním čelem a zkoumavě každému pohlédla do tváře, jako by v některé z nich mohla vyčíst odpověď na tu nejpalčivější otázku ze všech.

„Kde je Hádes?“ zeptala se.

KAPITOLA II – HÁDES

Vzbudila ho pronikavá bolest zápěstí. Hlava mu třesla tak, že otevřít oči byl prakticky nemyslitelný úkol, ale přesto se o to se zasténáním pokusil. V hlavě měl totální zmatek. Nedokázal si utřídit myšlenky, nevzpomínal si, jak se sem dostal, a tak se raději soustředil na bolest různých částí těla – na kov zarývající se do sedřené kůže na zápěstích, nehty zaťaté do dlaní, prsty, rozbolavělé od dlouhého svírání pěstí, ve kterých měl správně svírat i Persefonin prsten.

Persefonin prsten. Byl pryč.

V Hádovi začala narůstat panika. Ve svém rozrušení se snažil přervat pouta a konečně otevřel oči, jenom aby zjistil, že je uvězněný v malé tmavé cele. Jak tam tak visel u stropu s tělem obmotaným stejnou těžkou sítí, jako byla ta, pod níž byl lapen na zemi v Minotaurově vězení, uvědomil si, že není sám.

Zíral do temnoty kolem a měl nepřijemný pocit, protože ačkoli veškerou magii v ovzduší poznával jako svou vlastní,

přesto mu přišla nějak vzdálená. Pravděpodobně proto, že i když se ji snažil přivolat k sobě, na jeho volání neodpovídala.

„Vím, že tu jsi,“ řekl Hádes a cítil v ústech nateklý jazyk.

V příštím okamžiku se před ním objevil Theseus a sundal si Přilbici temnoty z hlavy. Položil si ji do ohbí lokte a ušklíbl se.

„Theseus,“ zavrčel Hádes, ale sám slyšel, jak slabě jeho hlas zní. Byl tak unavený a v takové agonii, že nedokázal ani mluvit tak, jak by si přál. Jinak by jeho hlas sršel hněvem.

„Doufal jsem, že bude můj příchod trochu dramatičtější,“ řekl polobůh s lesknoucíma se modrýma očima. Hádes ty akvamarínové oči nenáviděl – tolik se podobaly Poseidonovým. „Ale ty jsi vždycky věděl, jak zkazit každou legraci.“

Hádovi se sevřelo srdce úzkostí, ale usilovně se snažil na sobě navenek nedat nic znát. Nemohl se smířit s tím, že v něm vůbec Theseova přítomnost dokázala takové pocity vyvolat, ale nutně potřeboval zjistit, jak polobůh k jeho přilbě přišel.

„Jak jsi ji získal?“

„Tvá žena mě dovedla přímo k ní,“ řekl Theseus. „Říkal jsem ti, že si ji potřebuju jen půjčit.“

Hádes měl spoustu otázek, ale zeptal se na tu nejdůležitější: „Kde je?“

„Abych se ti přiznal, tak trochu se mi ztratila,“ odpověděl Theseus nonšalantně, jako by právě nemluvil o osobě, kterou Hádes miloval víc než cokoli na světě.

Hádes trhl okovy dopředu. Chtěl Theseovi sevřít ruce kolem krku a mačkat tak dlouho, dokud neuslyší pod prsty

lámání kostí, ale síť byla tak těžká, že se skoro nemohl pohnout. Měl naopak sám pocit, že se dusí. Jeho hrud' se nadmula, jak se snažil popadnout dech.

Theseus se zachechtal a Hádes na něj zlostně pohlížel očima, které se zalévaly slzami z vynaloženého úsilí. Ještě nikdy si nepřipadal tak slabý. Popravdě řečeno, ještě nikdy tak slabý *nebyl*.

„Naposledy jsem ji viděl v podsvětí, zrovna když byla uprostřed souboje se svou matkou. To by mě zajímalo, kdo vyhrál.“

„Zabiju tě, Thesee,“ zavrčel Hádes. „Tak přísahám.“

„Nepochybuju, že se o to pokusíš, ale když uvážíme, v jakém jsi právě teď stavu, moc šancí bych ti nedával.“

Hádes pěnil vzteky, hněv otrásal celým jeho tělem a dral se na povrch, ale i přesto byl naprosto bezmocný – nemohl se pohnout, ani přivolat svou moc.

Nějak takhle, pomyslel si, *se asi cítí smrtelníci*. Byl to příšerný pocit.

Theseus se ušklíbl a pak zvedl přilbu k očím, aby si ji pořádně prohlédl.

„Tohle je vážně fascinující zbraň,“ řekl. „Dostat se v ní do Tartaru bylo až směšně snadné.“

„Začínám mít pocit, že ses sem přišel jen vychloubat, Thesee,“ probodl ho Hádes pohledem. „Tak spust', ať to máme za sebou.“

„Vůbec se nevychloubám,“ ohradil se Theseus. „Prokazuju ti laskavost.“

„Tím, že ses mi vloupal do říše?“

„Tím, že jsem ti přišel povyprávět o tom, jak jsem z Tartaru osvobodil tvého otce.“

„Mého otce?“ Hádés nedokázal potlačit překvapení v hlase. Nemohl se rozhodnout, jaké přesně v něm ta zpráva vyvolala pocity, cítil jen šok. Kdyby měl dost energie k jakémukoli pohybu, Theseovo odhalení by ho naprosto ochromilo.

Jeho otec, Kronos, bůh času, na svobodě, potulující se někde v podsvětí, po téměř pěti tisíciletích věznění v Tartaru. Kronos, muž, co záviděl vlastnímu otci jeho postavení natolik, že se postaral o jeho pád s použitím kosa, která se nedávno objevila na černém trhu. Muž, který se tak bál osudem předurčeného povstání svých dětí, že je polykal vcelku hned po narození.

Až Diovi se podařilo je nakonec z hrůzného vězení osvobodit, a když se dostali ven, byli Hádés a jeho sourozenci nejen plně dorostlí, ale také pořádně rozhněvaní. Hádés si ještě teď vzpomínal na to, jak ho naplňoval vztek a mysl se soustředila na jedinou věc – odplatu. Po úspěšném svržení Titánů ho ty pocity stále doprovázely a odrážely se v každém rozhodnutí, které během svého kralování a vlády nad říší mrtvých udělal.

Měl pocit, jako by to bylo včera.

„Nevím, kdo další kromě něj ještě utekl,“ řekl Theseus. „Přiznám se, že jsem musel odejít ve spěchu, ale jsem si jistý, že na to přijdeme během pár dnů.“

„Ty *imbecile*,“ zasyčel Hádés tichým hlasem. „Uvědomuješ si, cos provedl?“

Kronos nestrávil posledních pět tisíciletí v Tartaru poklidným spánkem. Celou tu dobu byl při vědomí a plánoval pomstu, přesně jako teď Hádés. Děsil se toho, kam nově nabytá svoboda Krona zavede jako první. Hádés se neubráníl myšlenkám na svou matku Rheiu.

Byla to právě Rheia, která lstivě Kronovi nastrčila kámen, aby ho spolkl místo Dia, a umožnila tak Kronovo svržení.

Ta pocití Kronův hněv jako první, byl si jistý Hádes.

„No tak, Háde,“ řekl Theseus, „oba víme, že nedělám žádná unáhlená rozhodnutí. Mám to dobře promyšlené.“

„A jak přesně si to jako představuješ? Že propustíš mého otce z Tartaru a on se ze samé vděčnosti postaví na tvou stranu?“

„Takový blázen samozřejmě nejsem,“ odpověděl Theseus, „Ale plánuju ho využít stejnou měrou, jakou on bezpochyby využije mne.“

„Využije?“ podivil se Hádes. „K čemu ty bys mu mohl být užitečný?“

Theseus se usmál. Byl to tak upřímný úsměv, že z toho mrazilo v zádech.

„Tak pro začátek,“ řekl, „mám tebe.“

Hádes na něj zůstal zírat. „Takže se mnou uděláš co? Předáš mě Kronovi jako obětního beránka?“

„No, jistě,“ odpověděl Theseus. „Kronos bude potřebovat oběti, aby díky nim nabyl dřívější moci a síly. Jakou lepší obětí mu nabídnout než vlastního syna a přemožitele?“

„Tvůj otec byl také jeden z přemožitelů. Toho taky plánuješ obětovat?“

„Když to bude potřeba,“ pokrčil rameny Theseus.

Polobohova odpověď Háda nepřekvapila. Projevovaná upřímnost navíc jen svědčila o tom, že Theseus nemá sebemenší pochyby, že Hádes už nikdy neopustí tuto celu.

„A co když se oba naráz rozhodnete, že ten druhý z vás musí zemřít?“ zeptal se Hádes.

„V takovém případě asi ještě štěstí, že je mým osudem se-
sadt bohý,“ řekl Theseus.

Hádes věděl, že polobůh odkazuje na věštbu netvora Ofio-
taura, napůl hada, napůl býka, jehož smrt měla být zárukou
vítězství nad bohý.

Byl to právě Theseus, komu se podařilo netvora zabít,
a proto se domníval, že je tím předurčen k sesazení olymp-
ských bohů, nicméně věštba se nijak nezmiňovala o tom, jak
nebo čí rukou k vítězství nad bohý dojde.

Theseus jednou doplatí na svou domýšlivost, ale Hádes se
s ním o tom nehodlal nijak dohadovat. Pýcha vždy před-
chází pád, na což Theseus nevyhnutelně přijde, stejně jako
všichni ostatní před ním.

„Vždyť ani nejsi nezranitelný. Vážně si myslíš, že máš proti
bohům nějakou šanci?“

Hádes to možná neměl říkat, ale chtěl, aby Theseus věděl,
že jeho největší slabina není žádným tajemstvím – Theseus
se nedokázal léčit, jako to uměli bohové. Dionýsos na to
přišel během svého nuceného pobytu na ostrově Thrínakie.
Hádes si nepřál nic jiného, než aby to mohl sám otestovat,
a brzy přijde den, kdy se mu to podaří.

Theseův obličej potemněl a v očích se mu objevilo zlo tak
čiré, že to Háda překvapilo. Polobůh pustil přílbu a vytáhl
nůž. Hádes si sotva stihl všimnout, jak se čepel zableskla,
a už mu ji Theseus vrazil do boku. Hádes měl na okamžik
pocit, jako kdyby mu přestaly fungovat plíce, a nemohl se
nadechnout.

Theseus zvedl hlavu, zadíval se Hádovi do očí a mezi zuby
ucedil: „Jaký je to pocit, povídej.“ Zakroutil čepelí v ráně
a pak ji s trhnutím vytáhl ven.

Hádes zaťal zuby proti bolesti vystřelující z boku dolů v ostrých a takřka elektrizujících záškubech. Odmítal vydat jedinou hlásku, aby polobohovi nedopřál to zadostiučinění poznat, jak moc to bolí.

Theseus před sebou pozvedl čepel potřísněnou krví. Hádes v ní poznal ostří kosy svého otce. Tedy alespoň jeho část. Chyběla špička – ta, kterou našli v Adonisově těle po útoku za La Rose. Adonis byl první obětí Theseova tažení proti Olympánům, jeho smrt měla posloužit jako provokace Afrodity. Hádes později zjistil, že Demeter udělala z Afrodity první cíl útoků kvůli tomu, jakou roli hrála v jeho vztahu s Persefonou. Na oplátku Demeter poskytla svou magii a relikvie.

„Jen se na to podívejme,“ poškleboval se Theseus, „krvácíš úplně stejně jako já.“ Poodstoupil, jako kdyby chtěl obdivovat své umělecké dílo. „Možná by sis měl uvědomit, že pod tou sítí nejsi nic jiného než pouhý smrtelník.“

Hádes si ještě nikdy v životě neuvědomoval nic líp. Měl problém se vůbec nadechnout a jeho hrud' prudce stoupala a klesala. Byla mu zima, kůži měl zvlhlou potem.

„Myslíš, že z nás všech můžeš nadělat smrtelníky?“

„Ano,“ odpověděl Theseus. „Stejně snadno, jako se sám mohu stát nezranitelným.“

Dál nerozváděl, jak to myslí, ale Hádes si to dokázal domyslet. V tomto světě existovalo jen pár způsobů, jak dosáhnout stavu nezranitelnosti. Jedním z nich bylo obrátit se na Dia, protože král bohů mohl nezranitelností obdařit, koho chtěl. Další možností bylo sníst zlaté jablko ze zahrady Hesperidek bohyně Héry, a vzhledem k tomu, že Theseus s Hérrou spolu uzavřeli nějakou formu spojení, odhadoval Hádes, že polobůh plánoval přesně tohle.

Theseus vrátil nůž do pouzdra, zvedl ze země Přilbici temnoty a pak vytáhl z kapsy nějaký malý stříbřitý předmět. Hádoovi se při pohledu na něj sevřelo srdce.

„Jak krásný prsten,“ řekl Theseus a otáčel prstenem mezi palcem a ukazováčkem, až se drahokamy na něm třpytily, dokonce i v přítomí cely. Hádes prsten upřeně sledoval a s každým jeho pohybem cítil větší a větší tíhu v žaludku. „Kdo by to byl řekl, že zrovna on bude příčinou tvého pádu?“

Theseus se mýlil.

Ten prsten byl Hádoва jediná naděje – nezáleželo na tom, že se ho nemohl dotknout, ani že ho v ruce držel nepřítel.

„Ona přijde,“ řekl s jistotou v hlase. Mluvil tiše a víčka mu ztěžkla.

„Já vím,“ přikývl Theseus a sevřel prsten v dlani. V jeho hlase bylo strašidelné veselí, ze kterého se Hádoovi dělalo špatně, ačkoli za to možná mohla spíš těžká síť a zranění na boku.

„Stane se tvou zhoubou,“ řekl Hádes polobohovi a hrudník se mu sevřel jistotou, která ta slova doprovázela.

„*Spálil bys pro mě celý svět na troud? Já ho za tebe zničím,*“ tato slova Persefona pronesla těsně předtím, než začala jeho říši rovnat se zemi ve jménu lásky, o níž si myslela, že právě přišla.

Theseus možná považoval jejich vzájemnou lásku za slabínu, ale brzy se přesvědčí o svém obrovském omylu.

KAPITOLA III – PERSEFONA

„Kde je můj muž?“ zeptala se Persefona.

Hermes s Apollonem si vyměnili starostlivé pohledy, ale nikdo neodpověděl.

Čím víc se ticho kolem protahovalo, tím větší bylo Persefonino rozčilení.

„Hekaté?“ Persefona pohlédla na Trojnou bohyni, jejíž zachmuřený obličej nevěstil nic dobrého. Persefona k ní přistoupila. „Můžeš ho vystopovat,“ řekla s nadějí v hlase, ale výraz Hekaté byl tak podivný a děsivý, že ji okamžitě zaplavila palčivá úzkost.

„Snažila jsem se, Persefono,“ zavrtěla hlavou Hekaté.

„Nesnažila,“ odvětila Persefona. „Kdy?“

Odmítala tomu uvěřit, ale věděla, že je něco špatně. Hádovu magii byla přece vždycky schopná vycítit, ale ten pocit byl nyní pryč a nahradila ho prázdnota, ze které se jí chvěly ruce.

„Persefono,“ oslovil ji Hermes a přistoupil k ní.

„Nesahej na mě,“ odsekla mu a nasupeně na něj zírала. Nasupeně zírала na všechny kolem.

Neměla zájem o slova útěchy. Nechtěla, aby ji nikdo litoval.

Obojí by znamenalo, že tohle je skutečnost, že se jí to nezdá.

Oči se jí zalily slzami.

Určité věci prostě považovala v životě za samozřejmost. Že ráno vyjde slunce a večer přijde noc, že po životě následuje smrt a po zoufalství naděje. Jako samozřejmost začala brát také fakt, že Hádes bude navždy stát po jejím boku. Protože tu teď nebyl, měla pocit, že na světě je něco strašně v nepořádku.

„Chci svého muže,“ řekla a pak se jí z hrdla vydral strašlivý zoufalý výkřik. Zakryla si ústa, jako by chtěla ten křik sama umlčet a pak zmizela. Teleportovala se do Alexandrijské věže, kde nechala Háda uvězněného ve spárech své magie. Důsledky tohoto činu byly stále patrné všude kolem – zničená podlaha, rozervané šlahouny. Persefona věděla dopředu, že tam Háda nenajde. Její magie nebyla tak silná, aby ho udržela na místě dlouho. Přesto se upínala i k tomu nejpоследnějšímu zbytku bláhové naděje.

Poklekla na poničené podlaze a dotkla se několika tmavých šlahounů na zemi. Jakmile natáhla neobvykle lehkou ruku, vzpomněla si, co jí chybí.

Závan Hermovy hřejivé magie Persefonu upozornil, že už není v místnosti sama.

„Theseus sebral můj prsten,“ oznámila mu.

„Tím pádem není těžké uhádnout, co se stalo,“ odvětil.

Hádes byl schopný její prsten vystopovat a určitě ho zkusil využít, aby ji našel, ale kde byl prsten teď? A dokážou ho vysledovat?

„Nikdy jsem ho neměla opustit,“ řekla.

Měla ho přivolat během čekání na hotelovém pokoji se zraněnou Sibylou a Harmonií, ale bála se důsledků takového činu. Na druhou stranu, přišel by? Neměla tušení, kdy přesně se vydal po falešné stopě.

„Udělala jsi, co jsi musela,“ chlácholil ji Hermes.

„Ale co když jsem nemusela?“ zeptala se, ale ať se na to dívala jakkoli, stále měla pocit, že neměla na vybranou. Ve hře bylo příliš mnoho rizik – božská spravedlnost, Sibylino zdraví –, ale v tuhle chvíli Persefona nedokázala přemýšlet nad ničím jiným než nad otázkou, jestli Háda neodsoudila k nějakému jinému, daleko horšímu osudu.

„Na tom nezáleží,“ pokrčil rameny Hermes. „Co se stalo, stalo se.“

Persefona věděla, že má pravdu. Jediné, co mohli dělat, bylo soustředit se na budoucnost.

Stoupila si a pak se otočila tváří v tvář bohovi, ze kterého se postupem času vyklubal jeden z jejích nejbližších přátel.

„Najdi mého muže, Herme. Udělej pro to všechno.“

Chvíli na ni upřeně hleděl a v jeho tváři se zrcadlila zároveň něha i vážnost. „Uvědomuješ si, co po mě žádáš, Sefy?“

Persefona přistoupila ještě o krok blíž a pohledu Hermových zlatých očí neuhnula ani o centimetr.

„Chci, aby tekla krev, Herme. Nechám téct celé potoky krve, dokud se Hádes nenajde.“

Theseus brzy přijde na to, že se pokoušel létat příliš blízko ke slunci.

„Pomstychtivá Sefy se mi líbí,“ ušklíbl se Hermes. „Je strašidelná.“

Persefonu upoutala načervenalá zář vycházející zpoza dveří. Vyšla ze své kanceláře do předpokojí, kde se z oken rozprostíral výhled na Nové Athény.

Obzor ozařovalo světlo a Persefonu napadlo, jak moc jí připomíná oheň. Nikdy dřív nebrala slunce jako hrozbu, ale dnes měla pocit, že východ slunce s sebou přináší i zrod nového a strašlivého světa.

Ironické bylo, že o hrůzách, které této noci prožila, se nikdo jiný nedozví.

Smrtelníci se ráno probudí a zjistí, že přestalo sněžit, a mraky, které celé týdny neopustily oblohu, se rozehnaly. Ve zprávách se bude řešit, jak byl hněv Olympanů zažehnán, a dojdou k závěru, že Demeteřina bouře ustala v důsledku bitvy u Théb.

„Měla bych mít výčitky, protože mám vztek, že zbytek světa neví nic o hrůzách, které se udály tuto noc?“

„Ne,“ odpověděl Hermes. „Ale myslím, že vztek máš z docela jiného důvodu.“

Persefona pohlédla stranou, ale Hermes stál ještě pořád o jeden či dva kroky za ní.

„Co ty víš o mém vzteku?“

„Nesnášíš, když jsou lidská přesvědčení založena na nepravdách. Považuješ to za křivdu,“ odpověděl.

Nemýlil se.

Přesně z tohoto důvodu se tak strašně hněvala na Thesea a jeho organizaci neznabožských polobohů a smrtelníků. Helen, kdysi Persefonina věrná asistentka, svými články jen podporovala jejich lži. Lidé ale těm článkům mohli velmi

snadno uvěřit, protože se zakládaly přesně na tom správném množství pravdy.

„Theseus by řekl, že se v tom skrývá moc,“ řekla.

„Ano, je to moc,“ souhlasil Hermes, „ale moc se skrývá na mnoha místech.“

Persefona mlčky přitiskla prsty ke studenému oknu a obkreslovala panorama Nových Athén na obzoru.

„Myslí si, že jsem lhala,“ řekla.

Těsně předtím, než se začalo odehrávat to peklo – než zmizela Sibyla, spadla lavina a došlo k bitvě, než Theseus proměnil slíbenou laskavost za Persefoninu spolupráci –, se Helen rozhodla odhalit Persefonino tajemství a obvinila ji, že zamlčováním svého božství podvedla celé Nové Řecko.

Když se to tak vezme, měla vlastně Helen dokonalé načasování. Dobře věděla, že veřejnost Persefonu obdivuje, ale také ji zatracuje, jak kvůli zveřejňování kontroverzních článků o bozích, tak kvůli tomu, že si získala pozornost notorického samotáře, boha mrtvých.

Do určité míry si získala srdce smrtelné veřejnosti z toho důvodu, že ji mohli považovat za jednu z nich.

Teď se pravděpodobně budou cítit podvedeni.

„Tak jim řekni pravdu,“ navrhl Hermes.

Persefona zvedla hlavu a prohlížela si boha lsti v odrazu v okně.

„Bude to stačit?“

„Bude muset,“ odvětil. „Nic víc jim nabídnout nemůžeš.“

Persefoně připadalo hrozně hloupé, že jí záleží na tom, co si lidé myslí, po tom všem, co se událo během posledních dvaceti čtyř hodin, ale smrtelníkům se právě nepřevrátil celý svět naruby. Budou chtít slyšet reakci na obvinění vyslovená

v Helenině článku, aniž by tušili, jakou agoníí si Persefona prochází, že se Hádes pohřešuje nebo jakých teroristických činů se dopustil Theseus.

Persefona stála chvíli mlčky a pak se obrátila k Hermovi čelem.

„Povolej Iliada,“ rozkázala. „Máme práci.“

Ze všeho nejdřív ale ještě potřebovala vidět Sibylu a Harmonii.

Persefona se vrátila do podsvětí a své kamarádky našla v královských komnatách. Harmonia spala v Persefonině posteli a Sibyla ležela vedle ní s očima dokořán a pohledem upřeným na Harmonii, jako by se bála, že když ji na vteřinu spustí z očí, přestane dýchat.

Tenhle typ strachu Persefona znala.

Vešla dovnitř, Sibyla vzhlédla, zašeptala Persefonino jméno, vstala z postele a pospíchala k ní. Věštkyň propukla v pláč a objala Persefonu kolem krku.

„Je mi to tak líto, Sibylo,“ řekla Persefona tiše, protože nechtěla vzbudit nehybně ležící Harmonii.

Sibyla se malinko odtáhla a pohlédla na Persefonu. Měla červené oči a na tvářích mokré stopy od pláče.

„Nebyla to tvoje vina,“ vydala ze sebe přerývaně.

Ale Persefona se přesto cítila provinile. Jak by také ne, vždyť Theseus Sibylu unesl právě proto, že byly kamarádky.

Persefona se nadechla a zeptala se: „Jak se to stalo?“

Sibyla polkla a pohledem sklouzla k Harmonii. Navenek to vypadalo, že jí téměř nic nechybí. Sibyla nebo Hekaté se

jí zjevně vynasnažily co nejlépe omýt obličej od špíny a krve, ale světlé vlasy měla Harmonia stále splepené.

„Přišli tiše, uprostřed noci. Asi nečekali, že se probereme, jakmile se objeví. Ale já jsem měla noční můry o smrti a Harmonia vycítila jejich magii, a tak nás okamžitě vzbudili.“

„Takže to byli polobohové?“

„Dva z nich,“ přisvědčila Sibyla. „Teleportovali se dovnitř a pak otevřeli i těm ostatním.“

„Kolik jich bylo celkem?“ zajímalo Persefonu.

Sibyla potřásla hlavou. „Nejsem si jistá. Pět nebo šest,“ pokrčila rameny.

Poslali pět nebo šest mužů na samotnou Sibylu. Jak už Persefoně prozradil Theseus, nečekali, že u Sibylly narazí i na Harmonii, a protože se jim postavila na odpor, utrpěla tak vážná zranění.

„Přišli působit bolest, Persefono,“ řekla Sibyla. „Nejen mně, ale i tobě.“

To Persefona věděla a bylo jí z toho na zvracení. Dělo se jí špatně z představy, že právě kráčela k oltáři k lásce svého života, zatímco jejím přítelkyním ubližoval mentálně narušený polobůh.

„Viděla jsi Helen?“ zeptala se Persefona.

Zajímalo ji totiž, do jaké míry se Helen zapletla do Theseových intrik. S realizací jakých plánů mu pomáhala a jestli jí bylo lhostejné sledovat utrpení druhých.

Persefona si to do jisté míry kladla za vinu. Sama totiž Helen poslala, aby pronikla hlouběji do Triády, když o nich chtěla psát článek, na druhou stranu se teď ale nad vši pochybnost projevilo její pravé já. Helen nedokázala být doopravdy loajální nikomu jinému než sobě.

„Ne,“ zašeptala Sibyla.

Persefona zaťala zuby. Jen několikrát v životě se jí zatím stalo, že začala toužit po pomstě, ale tohle byl rozhodně ten případ. Vzhledem k tomu, jak se cítila – pěníla vzteky –, si nebyla jistá, co s Helen provede, až ji příště uvidí, ale faktem zůstávalo, že Persefona už nebyla jako dřív. Zabila svou matku, ač neúmyslně.

Naskytne-li se příležitost, dokázala by zabít i Helen?

„Neuzdravuje se,“ řekla po chvilce mlčení Sibyla.

Persefona trhla hlavou: „Co tím chceš říct?“

„Hekaté tvrdí, že to, čím ji bodli, nějak blokuje uzdravovací schopnosti. Když jsem se ptala proč, nevěděla.“

Persefoně se zhoupl žaludek.

Hekaté věděla vždycky všechno.

„A co ty?“ zeptala se Persefona a sklopila oči k Sibylině tlustě obvázané ruce, ze které Theseus usekl dva prsty. Polobůh Sibylu zmrzačil bez mrknutí oka, což jen dokazovalo, jak nebezpečný doopravdy je.

„Zahojí se mi to,“ ujistila ji Sibyla. „Hekaté nabídla, že mi může *vytvořit* nové prsty, ale odmítla jsem.“

Persefoně se začaly oči zalévat slzami a polkla ve snaze je zahnat.

„Moc mě to mrzí, Sibylo.“

„Nemusíš se za nic omlouvat, Persefono,“ řekla Sibyla. „Člověk si dokáže jen těžko představit, jak velké zlo na světě existuje, dokud si ho to zlo jednoho dne samo nenajde.“

Persefona vzpomínala na dny, kdy si myslela, že ví, co je to zlo. Dny, kdy ji matka nechávala žít v přesvědčení, že za všechny hrůzy, nemoci a hříchy světa může Hádova temnota pronikající do nadsvětí z jeho říše.

Ale zlo samo o sobě nemělo žádnou moc, k tomu potřebovalo někoho, kdo ho ovládne, a Persefona během několika uplynulých hodin zažila, jak takové opravdové zlo vypadá. Nebyla to temnota a nebyla to ani smrt.

Byla to rozkoš, kterou Theseovi přinášela krutost, a Persefona se nemohla smířit s tím, že to zlo vnesl nejen do jejího života, ale brzy ho vnese do celého světa.

„Přijdeme na způsob, jak Harmonii uzdravit, Sibylo, slibuju,“ řekla.

Sibyla se usmála: „Vím, že to dokážeš.“

Persefona si přála, aby svým slovům a slibům věřila tak jako Sibyla.

Nechala své dvě přítelkyně, aby si odpočinuly, ale necítila se nijak klidněji. Harmonia byla pravděpodobně zasažena čepelí napuštěnou jedem Hydry. Hádes říkal, že její jed zpomaluje uzdravování a příliš rozsáhlá zranění dokázala zabít i boha, jako se to stalo v případě Týché.

Harmonia možná jen potřebovala víc času, aby se dala dohromady, než se dokáže sama vyléčit.

Možná to bylo jen zbožné přání.

Persefoně se svíralo srdce čím dál úzkostlivěji, jak se přibližovala k Hádově kanceláři. Malá část její mysli stále doufala, že ho tam najde, jak sedí za stolem nebo stojí u krbu, ale když otevřela dveře, uviděla jen své přátele – Herma a Iliada, Charona a Thanata, Apollona a Hekaté.

Viděla je sice vždycky opravdu ráda, ale radši by teď viděla Háda.

„Řekněte mi, kdo další uprchl z vězení,“ požádala a hrud' se jí až bolestivě stáhla úzkostí.

Následoval okamžik ponurého ticha.

„Bylo jich několik, má paní,“ informoval ji Thanatos. „Ale jedním z nich je Kronos.“

Kronos byl bohem času – hlavně jeho ničivých důsledků. Persefona nevěděla, co to může znamenat pro svět nahoře, ale s tím si bude dělat hlavu později. Teď se potřebovali vyřadit s akutními hrozbami.

„A kdo další?“ zeptala se.

Všimla si, jak Thanatos zaváhal, než odpověděl: „Dál uprchl ještě můj bratr a Prometheus.“

Persefona na tu novinku zareagovala zvednutím obočí, ale popravdě ji příliš nepřekvapilo, že Hypnos využil příležitosti z podsvětí uprchnout. S bohem spánku se Persefona seznámila teprve nedávno, ale dal jasně najevo, že v podsvětí nepobývá z vlastní vůle. K životu v temnotě ho odsoudila Héra, protože na něj svalovala vinu za vlastní neúspěšné pokusy sesadit Dia.

„Všichni ostatní uprchlíci z Tartaru už byli polapeni,“ řekl Charon. „Mnoho z nich se nedostalo dál než k řece Styx.“

Tomu se Persefona nedivila. Řeku bylo možné překonat pouze na lodi. Sama na to přišla tím nejhorším možným způsobem, když se ji při své první návštěvě podsvětí pokusila přeplavat. Mrtví žijící pod hladinou se ji pokusili stáhnout do temné hlubiny. Nebýt Herma, utonula by.

Persefona se otočila k Hekaté, ta totiž znala Titány nejlépe.

„Co můžeme čekat od Krona a Promethea?“

„Kronos je pomstychtivý, ale dá si načas,“ řekla Hekaté. „Dobře ví, že potřebuje získat věřící, aby byla jeho moc účinnější. Prometheus je víceméně neškodný. Hlavní starosti by nám mělo dělat to, jak zareagují Olympané, až se o útěku dozví.“

Asi to moc pozitivní reakce nebude, říkala si Persefona. Ačkoli docela dost z nich bojovalo po jejím a Hádově boku, polovina olympských bohů se postavila proti nim, i když každý z trochu jiných důvodů. Někteří, jako například Ares, se pustili do bitvy jednoduše proto, aby nasýtili svou touhu po krvi.

Na druhou stranu takový Zeus se chtěl postavit proroctví své věštkyň. Pyrrha totiž předpověděla, že v důsledku sňatku Persefony a Háda se zrodí bůh mocnější než sám Zeus. Ačkoli bohu nebes se v minulosti dařilo podobné věštby hatit už v zárodku, Persefona si nyní říkala, že tuhle věštbu možná nepochopil úplně správně. Co když věštkyň narážela na Kronův útěk a na to, že se po návratu na svět ve svém hněvu kvůli uvěznění v Tartaru stane mocnějším než Zeus?

„Kolik máme času?“ zeptala se Persefona.

„Tipuju, že se Theseus pokusí využít Háda k vylákání Krona z úkrytu,“ odušila Hekaté. „Čím dřív Háda najdeme, tím líp.“

Persefoně se stáhlo srdce úzkostí. Vůbec si nechtěla představovat, co by to pro Háda znamenalo, kdyby Theseus uspěl.

„Theseus má můj prsten,“ řekla Persefona. „Dokážeš ho vystopovat?“

„Pokusím se,“ přikývla Hekaté.

Prostě to udělej, chtělo se Persefoně říct, ale věděla, že Hekaté jen volí svá slova obezřetně. Nechtěla slibovat nic, co by pak nedokázala splnit, protože ani Hádovu magii se jí nepodařilo vycítit.

Persefona se rozhlédla po ostatních.

„Do té doby chci najít Theseovy pomocníky,“ řekla. „Budu je mučit jednoho po druhém tak dlouho, dokud z některého z nich nedostanu, kde je Hádes.“

„Děláme na tom, Sef,“ prohlásil Apollon.

„Dostaneme ho zpátky domů, má paní,“ řekl Ilias.

Nasucho polkla a do očí jí vstoupily slzy.

„Slib mi to,“ vyzvala ho třesoucím se hlasem.

„Hádes je můj král a vy jste má královna,“ pronesl Ilias.

„Dojdu až na samý konec světa, jen abych ho přivedl domů k vám... a nám všem ostatním.“

„Otázečku,“ řekl Hermes a tasil meč s výhružným výrazem ve tváři. „Chceš je živé, či mrtvé?“

„Ať o svém osudu rozhodnou sami,“ odvětila. „Tak jako tak skončí u mne.“

Ta slova se jí ozývala v hlavě jako ozvěna. Podobala se tomu, co řekl Hádes v den, kdy se poprvé setkali.

Moje milá, já vyhraju tak jako tak.

Tentokrát se zachvěla.

Hermes se zazubil: „Jak poroučíš, královno.“

Odešli všichni kromě Hekaté, která přistoupila k Persefoně a vzala ji za obě ruce. „Odpočineš si, má drahá?“ zeptala se.

Persefona pochybovala, že to dokáže. Nechtěla se do ložnice jít ani podívat, natož tam strávit noc bez Háda.

„Myslím... Myslím, že bych si měla promluvit se svou matkou,“ řekla.

„Určitě?“

Persefoně to přišlo jako lepší ze dvou možností. Kdyby zůstala o samotě, v myšlenkách by se jí jako zaseknutá deska stále přehrávaly všechny momenty, kdy selhala, a připomínaly jí, co měla udělat jinak – nejen, aby zachránila Háda, ale také ušetřila svou matku.

Zabila Demeter vlastní rukou.

Nedokázala si ani pořádně vybavit, jak k tomu došlo. Jediné, co si pamatovala, byl vztek a zoufalá touha skoncovat s pohromami, kterými Demeter sužovala svět nahoře.

Ale ani jedno z toho ji neospravedlňovalo k *vraždě*.

Persefona nedokázala uvěřit, že k tomu opravdu došlo, a nebyla si jistá, jak dokáže s něčím tak strašným žít, ale říkala si, že možná pomůže, když se setkají v podsvětí.

„Zajdu za ní hned teď.“

Hekaté ponuře přikývla a Persefonu napadlo, že asi nic nenamítá proto, že si přečetla její myšlenky.

Nechala Hekaté, aby ji teleportovala.

Persefona nepřemýšlela nad tím, do jaké části podsvětí se dostane její matka. Po smrti Týché se Persefona od Háda dozvěděla, že bohové k němu přistupují zbaveni moci a že jim často přidělí nějakou roli v podsvětí podle toho, s čím se za života nejvíce potýkali.

Týché vždy toužila stát se matkou, a tak dostala za úkol starat se o děti v Dětské zahradě. Demeter také chtěla být matkou, ale pověřit ji stejným posláním jako Týché po tom všem, čeho se dopustila, by pro ni asi byla moc velká odměna. Na druhou stranu si ale Persefona nebyla jistá, jestli ji chce odsoudit k pobytu v Tartaru, ale možná to bylo jen kvůli pocitu viny ze zapříčinění její smrti.

V duchu se rozhodla připravit na přesun do Tartaru, ale po teleportaci zjistila, že stojí na zlaté trávě Elysejských polí. Pohlédla nejdřív na Hekaté a pak na rozlehlá pole místy posetá bujnými stromy. Obloha nad nimi byla zářivě modrá. Duše procházející se po pláních byly oděny do bílé a bloumaly v téměř bezcílné existenci, protože jim nezbývaly žádné vzpomínky na dosavadní život v nadsvětí.

Thanatos Persefoně kdysi vysvětlil, že jen díky tomu se může poškozená duše uzdravit.

Přesnou představu o tom, co to znamená, získala Persefona až ve chvíli, kdy do podsvětí vstoupila Lexa. Persefoně se poštěstilo s ní mluvit těsně poté, co přeplula řeku Styx, a těch pár minut, co spolu mohly strávit, než se Lexa napila z řeky Léthé a stala se někým jiným, si Persefona nesmírně cenila.

„Hekaté?“ zašeptala a cítila, jak se jí svírá hrdlo a probouzejí se emoce, které nečekala. „Co děláme v Élysionu?“

Ptala se, přitom odpověď znala.

„Některá traumata jsou tak silná, že s nimi duše nedokáže žít,“ řekla Hekaté. „Dokonce ani po smrti, dokonce ani když jsi bůh.“

Persefoně stékaly po tvářích slzy. Nešly zastavit, ale nedokázala se rozhodnout, co vlastně znamenají.

„S čím nedokáže žít?“ zeptala se Persefona s chutí soli na rtech.

Když tehdy našla svou matku v Muzeu starověkého Řecka, nedala Demeter najevo ani špetku lítosti nad tím, co způsobila. Bylo jí jedno, že přivolanou bouří zapříčinila smrt stovek lidí nebo že její magie mohla za smrt Týché.

„*Celý svět kolem tebe roztrhám na kusy,*“ řekla tehdy Demeter.

Hekaté neodpověděla, ale Persefoně došlo, že ani nemusela. Jakékoli komentáře dosavadního života Demeter byly v tuto chvíli zbytečné. Jediným faktem bylo, že soudci vyhodnotili její duši a rozhodli, že neunesla tíhu učiněných rozhodnutí.

Aniž by věděla proč, bylo to Persefoně líto o to víc. Jednalo se o další důkaz toho, jak ztracená Demeter byla.

Zavedlo ji na scestí to, že ji Poseidon znásilnil? Persefona by to na jednu stranu ráda věděla, protože se chtěla pomstít nejen za to, že přišla o matku, ale i za to, jakou matkou se vlastně Demeter stala.

„Budeš-li se pokoušet najít vysvětlení všech rozhodnutí, která tvá matka v životě učinila, nijak ti to nepomůže,“ řekla Hekaté.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se Persefona. Nestávalo se často, že by bohyni čarodějnictví v něčem nevěřila, ale v tomto případě měla své pochyby.

„Protože už stejně všechno víš,“ odpověděla Hekaté. „Stejně jako duše tady potřebují pro své uzdravení čas, tak i ta tvoje se časem uzdraví. Pak možná pochopíš, nebo alespoň nalezněš smíření.“

„Kde je?“ zeptala se Persefona s pohledem upřeným na zlaté pláň.

Hekaté opět neodpověděla, protože nemusela – Persefona svou matku našla. Poznala její dlouhé rovné vlasy stejné barvy, jakou měla tráva u jejích nohou. Zdála se tak štíhlá a drobná, teď když přišla o své sebevědomé vystupování.

Persefona nechala Hekaté za sebou a šla za matkou. Držela si odstup a obcházela ji v širokém kruhu, dokud neuviděla její obličej. Poprvé spatřila Demeter bez kritického lesku v očích, bez krutosti, která jejím rysům už navždy propůjčila strohý výraz plný pohrdání.

Demeter si Persefony všimla. Plnými rty se na ni mírně usmála. Ačkoli koutky úst směřovaly vzhůru, úsměv nedoputoval až k očím – k těm samým očím, co v různých fázích vzteku měnily barvu z hnědé na zelenou a ze zelené

na zlatou. Teď měly prostou světle žlutou barvu – barvu obilí – a nezračilo se v nich žádné poznání.

„Dobrý den,“ řekla Demeter tiše.

Persefona se pokusila nasucho polknout, ale když se jí podařilo promluvit, stejně měla chraplavý hlas.

„Zdravím,“ řekla.

„Vy jste paní této říše?“ zeptala se Demeter.

„To jsem,“ odpověděla Persefona. „Jak jsi to poznala?“

Demeter svažila obočí: „Nepoznala,“ řekla a pohlédla stranou – do daleka, přes pole. Když znovu promluvila, hlas měla plný údivu. „Je tu takový klid.“

Persefona si možná trochu sobecky přála, aby se mohla cítit stejně.

Élysion opustila ve spěchu. Teleportovala se do potměsné ložnice, kterou sdílela s Hádem. V krbu nehořel oheň, který by mohl ohřát vzduch nebo zahnat stíny, a tak se v té studené místnosti bez jakékoli známky života zhroutila na podlahu a rozvzlykala se.

KAPITOLA IV – HÁDES

Háda probudila ostrá pálivá bolest v boku. Zařval a rozlepil oční víčka právě včas, aby uviděl, jak Theseus vytahuje dva prsty z rány způsobené Kronovou kosou.

„Super,“ řekl Theseus, „jsi vzhůru.“

Hádes zaskřípal zuby a nasupeně na poloboha zíral slzícíma očima. Chtěl něco říct, proklít ho, ale všechna slova mu uvízla v krku staženém bolestí.

„Pardon,“ prohodil polobůh a podíval se na zkrvavené prsty. „Ale na volání jsi nereagoval.“

Teprve když si Theseus začal stoupat, uvědomil si Hádes, že už není ve stejné pozici, v jaké usnul. Už nevisel za řetězy od stropu, ale seděl na podlaze. Obrovská síť byla pryč, místo toho na sobě měl jinou, tentokrát přehozenou spíš jako košili. Přesto Hádes stále cítil její nesmírnou váhu i ten podivný pocit, že z něj vysává energii – jako by se mu do samotné duše zatínaly její zuby.

„Pojď, Olympane,“ vyzval ho Theseus. „Musíš si nějak vydělat na stravu a ubytování.“

Hádes bojoval s pokušením nepohnout se z místa. Ne-nechal si od nikoho rozkazovat, hlavně ne od arogantního poloboha, ale popravdě řečeno byl zvědavý, kde přesně je, a chtěl využít každé příležitosti porozhlédnout se kolem, aby mohl vymyslet plán útěku.

Postavil se na třesoucí se nohy.

Theseus, místo aby ho hned začal odvádět pryč, stál a kritickýma očima si Háda prohlížel od hlavy až k patě.

„Líbím se ti, Thesee?“ zasyčel Hádes přerývaně.

„Ano,“ odpověděl polobůh a podíval se Hádovi do očí. „Už sis někdy připadal takhle slabý?“

Hádes se zamračil a Theseus se takřka neviditelně pousmál a pak se otočil, aby jediným pohybem otevřel perfektně maskované dveře.

„Naše technologie určitě dělají dojem i na tebe, přízeň se,“ naparoval se Theseus a vkročil do úzké chodby, ve které panovalo stejné přitímí jako v Hádově cele.

Ve vzduchu visel jemný prach a Hádes cítil zatuchlinu útočící na všechny smysly a dusící v krku, takže se mu pod síti dýchalo ještě hůř než předtím.

„Vaše?“ opáčil Hádes. „Vypadá to spíš jako Hefaistova práce a cítím magii Demeter.“

„Cožpak snad nejsou nové technologie jen dalším vývojem stádiem věcí, které již existují?“ nadnesl Theseus.

„Nevěděl jsem, že jsi filozof,“ zamumlal Hádes. Byl by promluvil hlasitěji, ale síla hlasu odpovídala tomu, jak strašně ho bolely plíce, a on se snažil neplýtvat energií.

„Ještě toho o mě hodně nevíš, strýčku.“

Hádes se v reakci na to oslovení zašklebil, věděl přitom, že ho Theseus použil jen proto, aby ho vyprovokoval. Hádes s polobohem neměl žádný vztah, Hádes k němu necítil absolutně žádnou náklonnost, ale nekomentoval to a místo toho se zaměřil na prostor kolem.

Procházeli dlouhou chodbou a Hádes před sebou i po stranách viděl jen asi na metr. Ve vzduchu visela mlžná oblaka oranžového světla, které vytvářelo temné stíny. Na podlaze byl písek a stěny byly z hladkých kamenů vystavěných tak vysoko, že nebyl vidět strop, jen temnota. Nejsilněji si ale Hádes uvědomoval panující zimu. Zadírala se mu do kůže a pronikala do morku kostí způsobem, který znal.

Nacházeli se v labyrintu, kde Hádes bojoval s Minotau-rem.

„Daidalos byl geniální, vid’?“ zeptal se Theseus.

„Byl to muž, co uměl být užitečný,“ řekl Hádes a udržoval si od Thesea odstup.

Ve své době byl Daidalos považován za jednoho z nejlepších vynálezců. Král Mínos ho pověřil postavením labyrintu, který měl sloužit jako vězení pro Minotaura, napůl býka, napůl člověka, kterého porodila Mínoova manželka Pasifaé. K jeho zrození došlo jen díky tomu, že Daidalos pro Pasifaé postavil dřevěný model krávy, aby mohla souložit s býkem, po kterém toužila kvůli kletbě seslané Poseidonem.

„Dokázal využít příležitosti,“ řekl Theseus. „To musíš respektovat i ty.“

„Nemusím to respektovat,“ odvětil Hádes.

Daidalos by narcista, který se pokusil zabít vlastního synovce, když se ukázalo, že mu svou genialitou dokáže konkurovat.

Theseus se zachechtal. „Ach, Háde, když jen pomyslím, jaký máš asi názor na mě, třesu se strachy.“

„Dobře víš, jaký mám na tebe názor.“

Polobůh neodpověděl a Hádes byl vděčný za chvíli ticha. Mluvit ho nikdy nebavilo a v tuhle chvíli to bylo vyložene vyčerpávající. Následoval Thesea, a když napnul dlaně, uvědomil si, že může hýbat rukama. Sít' zatěžovala hrud', záda a břicho, ale paže zjevně v pohybu neomezovala, a ačkoli věděl, že se z ní bez cizí pomoci nevyprostí, přesto se o to pokusil.

Theseus se zachechtal, ale když Hádes vzhlédl, zjistil, že je polobůh stále otočený zády a svižně pokračuje labyrintem vpřed.

„Jen se unavíš, když se ji budeš pokoušet sundat,“ řekl Theseus. „Radši šetři energií. Budeš ji potřebovat.“

Hádes zíral Theseovi zezadu na hlavu a představoval si, jaké by to bylo rozrazit mu ji kamenem.

Po smrti Týché se Hádes vydal ze Hefaistem, aby se toho o síti dozvěděl víc, protože si uvědomoval, jak velkou hrozbu pro bohy její schopnost znehybnit je a připravit o moc představuje. Hádes požádal boha ohně o ukování zbraně, která by dokázala sít' rozřezat, ale nestihl si ji od něj před svým zajetím vyzvednout.

Hněval se, že se nechal chytit do pasti. Když se vydal hledat Persefonu a její prsten, nyní v Theseově vlastnictví, ani na vteřinu nezaváhal. Pokusil se vycítit povědomou energii drahokamů, které vybral tak, aby symbolizovaly Persefonu i jejich společnou budoucnost, ale jediné, co cítil, byl chlad labyrintu. Čím déle byli uvnitř, tím dezorientovaněji se Hádes cítil, jak dlouhé chodby střídaly ostré zatáčky a krátké chodbičky.

Hádes přemýšlel, jak se v bludišti orientuje Theseus. Šel velmi jistě, zatáčel doprava, doleva a vedl je jednou chodbou za druhou. Možná si správnou cestu pamatoval – každopádně na to byl dost velký šílenec.

Konečně došli ke zřícené části labyrintu – kolem byly zborcené a věkem rozdrobené zdi.

„Část původního labyrintu,“ řekl Theseus. I přes neudržený stav byla poznat velkolepost bludiště. „Měl jsem v plánu to dokončit před tvým příchodem, vážně, ale když už to dopadlo takhle, tak myslím, že daleko příhodnější bude, když si svoje vlastní vězení dostavíš sám.“

Hádes pohlédl na poloboha.

„Jak to mám podle tebe udělat?“ zeptal se.

„Připravil jsem ti nářadí,“ odvětil Theseus.

Hádes na něj zíral. Věděl, že polobůh úmyslně ignoruje naprosto zjevnou věc – jak slabý Hádes kvůli síti omotané kolem těla je.

„A proč přesně to po mě chceš?“ zeptal se Thesea. „Aby ses na mě mohl dívat?“

„Co jiného tady chceš dělat během čekání, než tě někdo přijde zachránit?“ posmíval se Theseus. „Brečet, že ti chybí manželka?“

Hádes zaťal zuby tak silně, že ho rozbolely svaly na krku. Po chvíli se uvolnil a uklonil hlavu stranou.

„Nemusíš se tak podceňovat, Thesee. Na nějakou dobu bys moje myšlenky určitě dokázal zaměstnat i ty.“

„Jaká čest,“ řekl Theseus a podíval se na stavební materiál naházený na zemi. „Asi by ses měl pustit do práce. Slyšel jsem, že trvá celé dny, než hliněné cihly vytvrdnou.“ Polobůh už se otáčel zády, ale ještě se zastavil: „Pokaždé, když

ustaneš v práci, vytrhnu z prstenu tvé milenky jeden z drachokamů,“ řekl. „A až tam nebude ani jeden, rozdrťím je na prach a ten ti nasypu do krku.“

Polobůh odešel, rozplynul se do tmy, a Hádes zůstal sám. Ačkoli dobře věděl, že Hefaistos může klidně vyrobit další prsten, možnost, že by polobůh zničil ten původní, se v Há-dově mysli rovnala Theseově vítězství.

S tou myšlenkou se Hádes rozhodl pustit do práce.

Prohlédl si materiál, který dostal k dispozici – koryto s vodou, snop obilí, kbelík a dřevěnou nádobu, která měla sloužit jako forma k výrobě cihel. Nebylo tam nic, čím by se dala sláma pořezat, takže žádná potenciální zbraň.

Všechno bude muset udělat ručně.

Hádes dobře rozuměl zbytečnosti takové práce. Vůbec nešlo o to opravit zeď. Mělo ho to ponížít, ale Hádes přitom žádný další důvod k ponížení nepotřeboval. Bojoval s pocitem hanby od chvíle, kdy Persefona vyšla spolu s Theseem ze dveří kanceláře v Alexandrijské věži.

Nikdy neměl souhlasit s Theseovou žádostí o laskavost, ale byla to jediná odměna, kterou polobůh akceptoval za zajetí Sisýfa a vrácení relikvie, kterou smrtelník ukradl. Když se to vezme kolem a kolem, nebyl to ze strany Thesea nerealistický požadavek, vzhledem k tomu, že Sisýfos relikvii používal k tomu, aby připravoval o životy smrtelníky. Ačkoli Hádes tušil, že Theseus laskavosti využije k nějakým zákeřným záměrům, neočekával, že s jejím použitím odvede pryč Persefonu.

A proč vlastně? Hádes stále tak úplně nerozuměl tomu, co se během jeho nepřítomnosti odehrálo, ale věděl, že se Theseovi podařilo vstoupit do podsvětí, získat Přilbici temnoty

a osvobodit Krona z Tartaru. Hádes sice netušil, co to bude znamenat pro budoucnost Nového Řecka, věděl však, že pokud bude Persefona v pořádku, dokáže všechno napravit.

Jsem v pořádku.

Její hlas zněl tak opravdově, že se Hádovi rozbušilo srdce a otočil se v domnění, že stojí hned vedle něj. Ale viděl jen prach, co v líných spirálách poletoval v mlhavém přítmi kolem.

Jen blázen by mohl čekat, že se tu objeví, a jen hlupák mohl cítit zklamání z její nepřítomnosti, ale stejně si Hádes nemohl pomoci a ten pocit ho tížil snad ještě silněji než samotná síť.

Zaskřípal zuby a tělem mu projela mocná vlna frustrace. Ani by se nedivil, kdyby zjistil, že Theseus připravil nějakou iluzi, aby Háda rozptýlil, a mohl si pak dopřát to potěšení vyplnit své výhrůžky.

Zvuk jejího hlasu mu stále ještě šepotal v hlavě a Hádes začal plnit kyblík od Thesea sutí z rozborcených zdí, aby ji použil při výrobě cihel.

Pak si klekl na zem a zabořil prsty do písčité hlíny. Připomínala mu jemnou popelavou půdu podsvětí, a když se mu dostala pod nehty, vzpomněl si, jak Persefona poklekla u kousku neúrodné země, který jí ve své zahradě věnoval. Byla na něj naštvaná, že s ní lstivě uzavřel dohodu, a naštvála se ještě víc, když zjistila, jak krásné říši vládne. I když nic z toho nebylo skutečné, ta iluze jí připomněla, že sama je neschopná magii nejen přivolat, ale i vycítit.

Když tehdy vstala ze země, Hádes ji poprvé políbil. Pamatoval si na dotek jejího těla, na to, že chutnala jako víno a voněla sladce po růžích. Její dokonalost ho úplně pohltila, stejně jako ho právě teď pohltila vzpomínka na ni.

„To se jen tak nevidí, bůh mrtvých a na kolenou.“

Byl to Persefonin hlas a Hádes zneklidněl. Věděl, že je to jen trik, který Theseus vymyslel, aby ho mučil. Ignoroval ta slova i pocit, že mu přejíždějí nahoru po páteři a svírají u srdce. Soustředil se na úkol před sebou, nabral do kbelíku písek ze země, aby ho mohl smíchat s vodou a slámou, a vtom si koutkem oka všiml něčeho bílého – pohybu bílých šatů –, a když tím směrem otočil hlavu, zjistil, že klečí Persefoně u nohou.

Zíral na ni a nemohl popadnout dech. Byla krásnější než kdykoli předtím – zlaté vlasy jí padaly na ramena v divokých vlnách a éterickou pokožku zdobil poprašek pih. Chtěl je jednu po druhé políbit.

„Nejsi skutečná,“ řekl.

Zasmála se a malinko svrátila obočí.

„Jsem skutečná,“ oponovala a udělala krok k Hádovi. Cítil, jak svým pohybem rozpohybovala i vzduch kolem. „Dotkni se mě.“

Odvrátil zrak a pohlédl na zřícené zdi labyrintu.

Ať už se dělo cokoli, způsobovalo to Hádovi větší bolest než rána v boku.

„Háde,“ zašeptala Persefona znovu jeho jméno, a když na ni pohlédl, pořád tam stála, ale vypadalo to, jako by byla v jiném světě. Za zády jí prosvítala zář, která ji kolem dokola osvětlovala jako svatozář – jako kdyby za ní zářilo slunce.

„Tohle je kruté,“ řekl stále klečící Hádes, jenž jí odmítal pohlédnout do očí. Místo toho zíral na rozevláté šaty. Byly z tenké bílé látky prošívané zlatou nití.

„Copak mě nechceš?“ zašeptala.

Zavřel oči, aby neslyšel výčitku v jejím hlase. Čekal, že až je znovu otevře, bude v labyrintu sám, ale ona tam pořád stála. Natáhl ruku a dotkl se těch šatů, sevřel jejich látku mezi prsty. Byla měkká a skutečná.

Jak?

Hádes vzhlédl ze země a zadíval se do milovaného obličeje plného obav.

„Persefono,“ řekl napůl nevěřicně. Už si nedokázal pomoci. Stoupl si, přitiskl se jí na rty a chytil ji za zátylek. Druhou ruku jí položil na bedra a dlaní s roztaženými prsty ji k sobě tiskl co nejpevněji.

Odtáhl rty a opřel se o ni čelem.

„Nevím, jestli jsi skutečná,“ řekl.

„Co na tom záleží, když jsme spolu?“ zeptala se. Mluvila tiše, ale její hlas se mu zarýval pod kůži a Hádes se zachvěl.

Persefona přitiskla dlaně na Hádův hrudník, její magie rozpouštěla síť i košili a dotýkala se ho tak na holé kůži. Možná to byl spíš sen než iluze.

„Tak je to lepší,“ zamumlala Persefona a pohládila ho. Chytil ji za zápěstí a políbil do dlaní.

Sevřela ruce v pěst.

„Dovol mi se tě dotýkat,“ požádala. Rozzářily se jí oči a vypadala tak neohroženě, že ho bodlo u srdce.

Ne snad, že by nechtěl. Ale už dopředu se bál, že se probudí sám.

Persefona uchopila Hádův obličej do dlaní. „Žij se mnou jen tímhle okamžikem.“

Po ničem jiném netoužil. Chtěl s ní žít každou sekundu každého dne, chtěl žít v každícké části její mysli, nikdy ji

nespustit z očí. Byla úsvitem jeho života, hřejivým pocitem u srdce, světlem, které ho vedlo vstříc budoucnosti.

Znovu ji políbil a zvedl ji ze země. Skoro zasténal potěšením z toho, že cítí její váhu ve svých rukou, ale už měl jazyk u ní v ústech a záupěl, jak se mu z té chuti napjalo celé tělo. Persefona mu paže omotala kolem krku a Hádes ji chytil za boky a erekcí se jí tlačil do měkkého klína.

Do háje, byl to tak krásný, tak *skutečný* pocit.

Persefona se proti němu zavrtěla a Hádes ji spustil na zem. Byl najednou úplně nahý – díky její magii je od sebe odděloval jen Hádův těžký stojící penis. Dotkla se ho, prsty přejížděla po žilách pulzujících krví. V uších mu hučelo touhou.

„Můžu ti udělat dobře?“ zeptala se.

Nepotřebovala jeho svolení, ale Hádovi se líbilo, jak se ptala. Mluvila tiše a zastřeně a oči se jí leskly žádostivostí.

„Jestli chceš,“ řekl stejným tónem a snažil se odolat zvířecímu pokušení vjet jí prsty do vlasů, když před ním poklekla.

„Chci,“ zašeptala a její dech ho polechtal na přirození.

Zaťal svaly a ještě víc ztvrdl, když ho poprvé olízla. Mapovala špičkou jazyka každíčkou žílu a hladký okraj špičky, pak dlouhými pohyby jazyka laskala žalud. Několikrát za sebou se zhluboka nadechl a zpracovával rozkoš, která se mu začínala šířit celým tělem.

Pak ho Persefona začala sát ústy, zatímco rukou přejížděla nahoru, dolů. Zasténal, hrudník se mu napjal k prasknutí a nemohl popadnout dech. Byl blízko vrcholu, cítil, jak se jeho tělo napíná do nevídaných výšek a balancuje přesně na té sladké hranici zlomu.

Jemně vjel Persefoně rukou do vlasů. Pohlédla na něj a penis, zrudlý, vlhký a tepající, jí vyklouzl z úst.

„Chtěl bych se udělat do tebe,“ vydechl.

Persefoně se zablýskalo v očích.

„Jestli chceš,“ řekla.

„Ach, ano, to chci,“ zavrčel a vytáhl ji na nohy.

Znovu ji políbil, rty sjížděl dolů po tváři, na krk, lehce ji škádlil zuby a zastavoval se, aby se mohl přísát k pokožce. Persefona se k němu tiskla a prsty mu zatínala do ramen. Líbilo se mu, že cítí nehty na své kůži, o to víc mu tenhle zážitek připadal skutečnější. Stále si nebyl jistý, co se to děje, ale už mu to bylo jedno.

Sundal jí ramínka šatů, odhalil nahá ňadra, pak břicho a boky. Líbal ji po celém těle níž a níž a přitom ji hladil. Chvilí si pohrával se stehny a pak zabořil obličej mezi Persefoniny nohy a olizoval napjatý klitoris, dokud mu nevjela prsty do vlasů. Začal ji líbat výš a výš, až se znovu drželi v objetí a Hádes ji zvedl do vzduchu, její vlhký rozpálený klín se tiskl na jeho penis a ňadra na jeho hrudník.

Zůstali v tom napětí nehybně stát a hleděli si do očí.

„Chybíš mi,“ řekla Persefona.

Nato se prsty dotkla Hádových rtů a pak ho políbila. Rozhodl se, že je lepší chvílka rozptýlení než ta neustálá bolest na hrudi, a poponesl ji k nejvyšší stojící stěně labyrintu – nebo si to alespoň myslel. Když ji na ni chtěl vysadit, oba najednou spadli do hromady černého hedvábí.

„Je to jen sen,“ zamumlal.

„Pak je to ale krásný sen,“ zašeptala.

Políbil ji a pomalu se rty propracovával po jejím těle dolů. Nespěchal, dráždil a hladil. Svíjela se pod ním, tiskla stehna k sobě, a když konečně přitiskl svá ústa do rozpáleného klína, ocitl se v extázi.

KAPITOLA V – PERSEFONA

„Ano,“ zasténala Persefona, když se k ní Hádes přitiskl rty. Každíčká část jejího těla křičela nahotou a intenzitou, jako napjatá struna rozeznívající se potěšením z jeho doteků. Toužila po něm tak silně, že se to skoro nedalo vydržet. Ta touha jí spalovala tělo a napínala svaly, zatímco Hádes si jazykem pohrával s jejím klitorisem.

Zhluboka se nadechla, tělem už se jí začala rozlévat rozkoš, ale pak našly Hádovy prsty cestu skrz nateklé a měkké záhyby a zajely do hloubky a Persefona nedokázala popsat tu úlevu, že konečně cítí nějakou část jeho těla uvnitř v tom svém.

„Ano,“ zopakovala a pohlédla na Háda dolů mezi své nohy. On z ní také nespouštěl oči a přitom se znovu ústy jemně přisál na klitoris. „Ach ano.“

Nechala svou hlavu znovu dopadnout na polštář. S každým pohybem tam a zpět v ní narůstal žár a rozkoš jí projížděla tělem jako porcovací nůž.

„Prosím,“ žadonila, ačkoli sama přesně nevěděla o co. Chtěla orgasmus, chtěla cítit, jak se celé tělo napíná potěšením z uvolnění. Byla na tom pocitu závislá, stejně jako byla závislá na tom, jak ji Hádes mučil blíž a blíž k hranici rozkoše.

Hádes jemně zatahal za klitoris a pak se odtáhl.

„Copak chceš, má drahá?“ zašeptal temně. Přejel jí z toho hlasu mráz po zádech, ačkoli jí předtím po celém těle vyrazil pot.

Byla rozpálená a vlhká.

„Víc,“ odpověděla.

Potřebovala ho rychle i pomalu, potřebovala ho hlouběji. Vyslyšel její touhy a dotkl se uvnitř místa, které vyvolalo tak intenzivní vlnu pocitů, až myslela, že musí každou chvíli zemřít. A pak se to stalo. Rozkoš jí projela tělem jako blesk a zasáhla každý sval. Persefona se předklonila a její tělo se schoulilo do sebe, zatímco jím otřásal orgasmus, který našel cestu ven v podobě hlubokého hrdelního zasténání.

V tu chvíli se Persefona probudila – zvukem svého orgasmu, s vlastníma rukama mezi nohama. Po Hádovi nebylo ani stopy.

Persefonu zalila horká vlna hanby. Žár, co ji ještě před chvílí spaloval, byl ten tam. Začala jí být zima, a tak si přitáhla kolena k hrudi.

U všech bohů, připadalo jí to tak skutečné. Cítla na sobě váhu jeho těla, cítila ho na svém jazyku, měla rty rozbolavělé z polibků. Z příjemného svírání podbřišku se po probuzení stal pocit na zvracení.

Připadalo jí nesprávné cítit vzrušení v Hádově nepřítomnosti, i když všechny pocity v ní vyvolala jeho role ve snu. Nejhorší na tom všem ale bylo, že se probudila sama.